

града да постъпи на служба, баща му оборилъ глава и съ тжга казалъ :

— Свѣтътъ е преизподня — пази се, чедо клето!

Павелъ навлича стражарската форма и се впусна въ морето на живота, както неопитния морякъ влиза въ лодка за дълъ път безъ да знае да плува.

Тъй се рисуваха картинитъ предъ погледа на слушателитъ; така се редѣха разговоритъ между бащата и сина.

Личеше, че когато Павелъ описваше времето докато да постъпи войникъ, очитъ горѣха отъ въодушевление; ала щомъ премина къмъ живота си въ града, като войникъ, пламъка почна да гасне и лицето му взе да се смръква.